

זנון וורדן ויצחק גולדמן (גוריאצ'יקוב) העשירו השבוע את עולמנו האמנותי בכמה חדשה, עדיה מופיעים הבובונים הפולטיים של שויין. הנה שני שרים, כובתו של ארני בוויין ודמות יקרה אחת שירדה באורח זמני מן הכמה הנקראת "אם תרצו הריני אגרה..."

קים מעמד כלשהו חייבים לסעוד את חבריהם בצד להם.
— משה — נשמע קול מראשית השורה קח נא תרמיל אחד מאלה שאני נושא. איני יכול לשאת שלשה בבת אחת.
— שתיקה.
— משה.
— איני יכול.
— אבל תבין, למעלה מכוחתי הוא לשאת שלשה תרמילים. קח את הקל שבכלם. משה, זה המוחזק בחור טוב, בעיני כלם; שותק ואחר מתפרץ.
— קשה, קשה, לכל קשה. יקום החלש וישוב לביתו. אין כאן מקום לחלשים. ואני — הוסיף בגסות — אין אני חבר לאגודת צערי-בעלי-חיים. שמו האנשים עצמם כלא שומעים. מועקה היתה בשרה.
— מה הריצה הוא, רבוננו של עולם? — גם על המפקדים לא פסחה (המשך בעמוד 12)

דים בטוחות. נדמה לכם עלולים אתם לצעוד ככה עד אין סוף, ולפתע — צעדו עוד צעד אחד בלבד והרי אתם יופלים אל תוך שקע עגול ותלול, עמוק מאות מטרים. על קיר השקע הזה מספסים באיטיות, בש"קידה, כמה עשרות אנשים, נושמים ונושפים בכבדות, נצצרים מדי פעם לשאוף אויר ולבלוע את מעט הריח היבש שעוד נותר להם, בגרונם, הניחר מצמא.

אחד, מתישב לפתע בעצם העליה, סמוך פנים, פרוץ שיער וחולצה, דם זולג מחוטמו והוא אף חלש מכדי להתחנן לגימט מים. חבריו העוברים על פניו, נמנעים מלהסתכל אל תוך עיניו. חוששים הם פן ילכו בעקבותיו. גם הם עושים את מאמציהם האחרונים והגואשים להגיע אל סוף המעלה בשלום. זוהי שאלה של כבוד שבילים. מן-הדוא חולץ פקקי, ומשקה את הכושל. הלה תופש במימיה בש"ת ידי, ובשיניו, עוצר את היד המ"גישה, המנסה לקחת ממנו את הש"כרון. חבריו העוברים לידו נדים לו, וחולפים על פניו מהר ככל האפשר. אתה מטפס ועולה. דומה עליך — הנה הגיע הקץ. אך לא. מעלה חדש מתגלה. אתה נעצרתוך אנחת יאוש ואכזבה ומסתכל על הנוף מסביבך. על עשרות הצבעים הנהדרים, צבעים וגו' גים בלב המדבר החד-גוני. רוצה לשאוף כוח ומרץ מהדר זה, וממשיך לטפס בשארית כוחותיך.

הולך לו יוסף, צועד צעדים מאור מצים מאחורי אסתר קטנת הקומה. חברים הם. יידי נפש. מתחילת המ"עלה מדבר יוסף על לבה שתניח לו לשאת את תרמילה. מפגיץ בה, מפ"ציר ונווץ.

— הרי בשבילי, אין זה משא כלל, אין זה מאמץ. פולט הוא בכר-חותיו האחרונים — ואילו בשבילך — שאני... כך טוען הוא לעומתה. ואילו היא בשלה.

— כלך לך. אין אני זקוקה כלל לעזרה. כוחותי עוד עמדי, לשאת תר"מיל פעוט זה.

והיא מצביעה על התרמיל, אשר כמעט ואין היא נראית מתחתיו. — גאות נשים טפשית. הרי לא תשני את עובדת היותי חזק ממך. גבר הוא גבר, הוסיף בהכרת ערך עצמו, כשהוא מזדקף קמץ. וכבר שכח את עיפותו, שלא הודה בה, והכין עצמו לפתוח כנאום על נושא ביו"לוגי חשוב זה, כשטפחה לו על פניו בקיצור.

— לא. לא והסל. רבים הם הכושלים. ואלה המחזוי

שלוש שנים למסעות הפלמ"ח

(ינואר — אפריל 1947)

רישומים מן המסע במדבר

ריה. וידעת — נוצח השיממון, נוצי חו סלעי בתה גוראים אלה, נוצח המ"ות. שמוע תשמע תפילת-גבורה חרי"שית: בחליצך העצומים, שממת-דורות, עוד תלדי ותראי אור למאות ישובים עבריים, לרבבות בני-אדם, שסערות מדבר התרבות, עקרה כל נטע טוב מלבם...

"חבריא", פנה אלינו, "הלא תסלחו לי". היינו שלשה חברים שנתקבצו יחדו, על-מנת לשמוע את ספור המסע במדבר, שהוא נטל חלק בו. הסתכלנו בו בהשתוממות. "הלא תסלחו לי", אמר, "על דב"רים מליציים כל שהם. נזקקתי להם. נזקקתי למשפטים שיביעו משהו עמוק יותר מאשר אגדה סתם. יתכן שוויה חולשה, אולם חשתי צורך נפשי לומר יותר, מאשר ספור קובים רגיל. בש"בילי אין זה אך פרוזה. הוד קדומים הוא, שכמה שלא ארבה בדברים, — יהיה בלתי ניתן לתפישה למי שלא חזה וצפה בהדרו' בעיניו הוא".

חיך חיך קל, כילד שסרה. הס"תכל בנו במשובה, כשהוא מנסה לכ"סות על מבוכתו, והמשיך.

"כך, שאספר על המסע במדבר בקשתם... האתאר לפניכם את הדרך בה עברנו, את השעות בהן הלכנו, אכלנו, ישנו? — לא כל זאת אני משאיר לרושמי מסעות למיניהם. אני לא על הדרך ומאורעותיה אספר לכם. עליו, שרגלינו דרכה בהם. על הא"גשים אספר, על האדם במסע, כי הוא יקר לי מכל המון ההרים והגבעות גם יחד".

הסתכל בנו כאומר לבחון האם באמת מקשיבים אנחנו לדבריו, הושיט ידו, לקח מעט חול בידו, ובמוללו אותו בין אצבעותיו, המשיך.

"תארו לעצמכם, שאתם הולכים במישור המדברי רחב הידים. צועד

דמה בנפשך יידי, דמה בנפשך, שאתה הולך במדבר... לא. לא במדבר, אלא בישימון. הולך אתה יום, יומים, שבוע ימים. גרוגך ניחר בצמא וכל גופך אומר חולשה, רפיון, אפסות כור חות. מימינך שממה, ומשמאלך שמי"מה גדולה הימנה. גבעות, גבעות של חול וסלעים חשופות, דוממות, נאנקות תחת עולה של שמש המרחב העצום והצר כאחד. לא שביל בטוח, לא דרך ברורה, לא שיה ירק. עץ — הרי הוא בתינת תפאורת סוקסטית על במה של תיאטרון סטירי. עיתים נדמה לך, שהגבעות הללו, גבעות המדבר, שוק"עות, כביכול, נבלעות, בבטן האדמה, מצטופפות יחדיו, ככבשים אלו ביום חמסין לוהט.

כך הולך אתה ימים. לפעמים חש אתה בכל ר"ח איברך: הנה קץ השממה. מאחורי גבעה זו, או הר זה — הישוב, השפלה המוריקה. ואי תהיה בטוח באמונתך זאת, עד כי יודע אתה לתאר לעצמך את אשר ית"גלה לפניך, כאשר תצא את הואדי, בו אתה הולך, כאשר תעקוף את ההר שממולך, מתאר אתה לעצמך את הד"בר בבהירות. וכבר הנך משוכנע: הנה, הנה המים הזורמים, הנה האדם התרבותי, איש הישוב הולך לקראתך. ולפתע... המדבר. צחיח, שומם, ארוך אלהים. ושבעתים מרגיש אתה אז את כובד עולו של תרמילך, את צמאך הגובר והולך למים, למקום מושב. והרצון תוקף אותך להשליך הכל, לפ"רוש זוג זרועותיך ולרוץ לקראת הא"פס הנרחב והנעלם. עד אשר תצא הנשמה מגופך, עד אשר לבבך יתפקע. חפץ אתה שהאדמה תפצה פיה ותבי"לעך... ואתה חש בדכאון ויאוש, המת"גברים ומשתלטים עליך, ואתה נושם אך חול מדבר חם, צורב, ואויר של דכיון ושביון רוח. ואז, ברגע זה ממש, תהרהר בת"קול במדבר, ועשרות בחורים יענו אחי

חג הפסח קרב ובוא...

וככל עקרת בית בישראל מתכווננת כודאי גם את לנקוי הכללי של הבית. אך, אל דאגה! עבירתך תהא קלה ויעילה יותר, בעזרת. כלי המטבח, שמשות, יצפות, דתית, חררי האמבטיה יבדיקו לתפארה ודירתך תהא נאה ביותר לכבוד החג.

נקוי "אמה" יעיל פי כמה!

ט.ו.א.
לאמריקה

מטוסים משובחים בעלי 4 מנועים, חבר עובדים אמ"ריקאי מנוסה; ארוחות ללא חסולם; שרות אויב.

שויצריה
איטליה

קשר עם מרכזי העולם העק"ריים. פנה אל טוכן הנסיעה שלך או טלפן: 5788 ט.ו.א. תל-אביב מס'

הנך יכול לסמוך על
TWA
TRANS WORLD AIRLINE
גרה"ב • ארופה • אמריקה • אסיה